

хвърлилъ небръжно — или бѣ принуденъ тѣй да направи — но едно коренче отъ него бѣ остало; щомъ не можеше да поникне, да даде цвѣтъ и плодъ, то почна да гние...

Дѣдовитѣ Генкови думи падаха като куршумъ върху сърдцето на Бойковски, и той ги слушаше съ нѣкакъвъ си болезненъ трепетъ.

— Воистина, Григоре, — подзе дѣдо Генко — въ Бойково се бѣше разчуло, че ти дала момата токмо хилядо алтъна. Истина ли е?

— Не вѣрвай хорскитѣ приказки, тате! отговори намръщено Бойковски. Кой ги е челъ, че сж тѣкмо хилядо? Всички родители, прѣди да сгодятъ дъщеритѣ си, много обѣщаватъ, ама сетнѣ скоро забравятъ всичко. Еднажъ тури ли ти попътъ търновия вѣнецъ на глава, — още на другия день тѣ обърнатъ политиката. Наистина, зехъ отъ жена ми пари, но ги вложихъ въ къщата. Туй е!..

— Но на приказката си. Азъ какво ти тогава рекохъ? — „Синко, гледай, както е добръ, тѣй направи!.. Ти по-добръ разбирашъ своята работа. Зеръ, не мѡжехъ да те присиля: ти ще живѣешъ съ жена си а не — азъ. Можеше, като се намѣсѣхъ, да сгрѣша нѣщо. Въ женилката трѣбва отъ все сърдце да се прѣдаде човѣкъ — било момъкъ, било мома. Само тогава има и животъ, и Божия благословия!... Но ти направи единъ далгъчлъкъ; сега, дали постигна всичко, което мислѣше, ти самъ си знаешъ... Ама що е? Отстрани се ти вечъ отъ роднини, отъ Бойково!.. Кунка ожениха — мнозина ергени я искаха. Като булка, отъ хубава по-хубава стана — бѣхме на свадбата. Има си и двѣ дѣчица, като ангелчета. Благатки хора били и стопанътъ ѝ, и своитѣ му. И сега още като сръщна Кунка и я погледна — вѣрвай Бога! — сѣкашъ горещъ вжгленъ ме парне по сърдцето и ме заболи много... Пакъ понѣкога се сира, та си поприкажемъ. Прѣди да тръгна отъ Бойково, я видѣхъ, и като си отида, ще я видя. Обичамъ я като дъщеря, и тя ме обича; и съ тѣхнитѣ си пакъ живѣемъ; на твоя празникъ и тѣ, и Кунка все дохождатъ — ехъ, тѣ сж умни хора! —